

Bob in Tedi, dva neugnanca.

Po John Habbertonovi knjigi „Helenina otročička“ po svoje pripoveduje
dr. Ivo Šorli.

(Dalje.)

XIV. poglavje.

TEDIJEVO DELOVANJE NA LASTNO PEST.

Nj, le malo časa je vžival gospod Haro svojo zabavo. Komaj je namreč prišel do konca prve pesmi, ki jo je zaigral, ko je začul pod oknom Tomažev glas:

»Ali greš noter, ti preklicani čmrlj ti? Marš noter! Takoj. Drugače pokličem ujca!«

»O, ujša ješ nic ne bojim!« je menil Tedi.

»Tako?« si je mislil gospod Haro in je hitel k O, Tedi je stal gori na oknu svoje sobe in je ves prestrašen gledal noter.

»Tedi!« Ali greš takoj noter! Ti falot, ti!« je ves iz sebe zaupil ujec.

»Ne mojem!« je mirno pojasnil Tedi.

»Zakaj ne moreš? Tomaž!« je poklical ujec in slugi pomignil, naj naglo teče k otroku.

»Ne mojem, ke me če šom požjet. Ali mu daš ti, tic Hajo, kajcar, če me ne požje?« je prosil ubogi begunec.

»Ne samo krajcar, celo krono mu dam, če greš takoj noter!« je ves nestrpen obečal gospod Haro. In je zamrmral: »In če te res požre, mu dam celo sto kron!«

»O, viš, jubi moj šom, tic ti da kjono, če me ne požješ!« je govoril Tedi zdaj somu, a pri tem je gledal vendo le ven, kakor da je še zmemrom pripravljen na beg, če bi som sijajne ponudbe ne sprejel.

V tem hipu so ga zgrabile Tomaževe roke od zadaj, da se je napadenec strahovito zadr.

Zdaj je tekel seveda tudi ujec tja. Sredi sobe je ležal veliki zaboj, ki sta ga bila menda otroka sama privlekla s hodnika noter.

»Čakaj, prijatelj, — drugič me ne spraviš več v tak strah!« je srdito rekel ujec in je tekel po žeblje in kladivo. Hotel je na vsak način okno zabiti vsaj od zdočaj, pa naj bo še tako grdo. In ker ni imel drugih desk pri rokah, je odtrgal eno kar od zaboja.

»Pusti na miju mojega šoma! Ti gjdavš, ti!« je zakričal Tedi.

»Saj mu nič nočem, tvojemu somu!« se je razjezil ujec. »Samo malo večja usta mi napravim, da bo vaju laže požiral!«

»O, to pa ze,« se je razveselil Tedi. »Potem bova dva Jonaža! Še več ušta napravi, da požje tudi Maža, gidega Maža!«

»Tako? V zahvalo, da ti je Tomaž rešil morda življenje. In ujca naj morda tudi požre, ti prijazna duša?«

»Tebe ne!« je odgovoril Tedi tako iskreno, da je ujca zopet mičila vsa jeza.

Zdaj se je prikazal Bob in se naenkrat ni hotel več igrati s somom. Po vsi sili je odšel z ujcem v njegovo sobo! Ta se je zdaj spomnil, kako veselje je imel on kot otrok z izrezavanjem slik iz starega časopisa. Poiskal je torej v sestrični sobi nekaj takih listov za ženske obleke in je dal Bobu tudi škarje, seveda s toplim priporočilom, naj se ne ureže. Bob je bil takoj zadovoljen in se je tiho lotil dela.

Gospod Haro je zdaj sedel, da bo čital.

»Au—au—au—u—hu—huu!« od zunaj. In kmalu nato je pritulil Tedi bliže in bliže.

»Jona ši zjomil jep, Jona ši zjomil jep!« je tožil že od daleč in je kazal... Da, kaj je bilo to, kar je držal v roki? O, prava mrtva miš, brez repa!

»Fejbodi!« se je stresel ujeo. »Ali ne vržeš to ostudno stvar takoj skozi okno. Takoj!«

»To ni študna štvaj. To je Jona!«

»Torej vrzi tega Jona takoj proč, čuješ! Dam ti pest bonbonov!« je v skrajni sili obečal ujec, ker mu je Tedi molil mrcino že čisto pod nos, češ: poglej, da je res Jona!

»O, bombone? Pa meni tudi, ker sem mu to miš prej jaz dal!« se je priglasil Bob.

Gospod Haro je dal, kolikor je imel, in oba zaslužna možakarja sta s ponesrečenim prerokom odšla. Privolila sta, da pustita ujca nekoliko časa na miru, če smeta slike izrezovati v kopalnici.

Seveda pa se gospod Haro vkljub temu ni počutil popolnoma mirnega. In čez nekaj časa je šel ipak malo pogledat.

V kopalnici je bil samo Bob. Druge nesreče ni bilo, nego da je bil spustil vodo do vrha in da so plavale po njem vse uječeve fine smodke, predstavljajoče »tanke ladje«.

Gospod Haro je bil že truden vse te borbe in zato je popolnoma mirno vprašal, kje je Bob te »ladje« našel. V ujevci miznici. Seveda. In ujec je samo pohvalno priporočil, naj mu jih gospod admiral vsaj ne polomi, da jih dene potem lahko sušit, ko priplavajo v »pristan«. In kje da je Tedi? »Najbrže v mamini sobi,« je menil Bob, in ujec je šel tja.

Da, Tedi je bil tam. Da bi tako ne bil! Zakaj sredi sobe je imel veliko steklenico tekočega gumija in okrog nje kupček izrezanih slik — kolikor jih že ni bilo nalepljenih na zidu... Kaj na zid, na dragocene tapete te izredno bogato opremljene sobe!...

»Kaj poreče mama, Tedi?« je zastokal ujec.

»Ješ me ne vem!« je zamišljeno odgovoril Tedi. Na to točko očitno sam še ni bil mislil.

In naj je potem mali slikar še tako ugovarjal, ujec je naglo postavil gumij visoko gor na peč, je potrgal »slike« s sten in je tekkel po gorke vode, da bi izmil, kar bi bilo še mogoče.

Ko se je vrnil, je imel Tedi eno sliko že zopet na zidu.

»Tišto pušti, tic, tisto je dična Šivija!« je zapretil, misleč, da bo vsaj to pomagalo.

Toda ujec je bil nizprosen. In delal je, da mu je pot tekkel s čela. No, slinasti gumijevi madeži so se seveda vseeno še poznali, lepo okrog in okrog sobe. Edina sreča, da umetnik ni bil večji in da je vse ostalo precej pri tleh.

Gospod Haro je zdaj oba nečaka napodil, naj gresta vendar malo tudi ubogega kozla posetit, ki je ves dan sam.

»O, saj res!« je vzkliknil Bob in že sta oba divjala proti hlevu.

»Naj se zgodi kar se hoče, — jaz ne morem več!« je vdihnil gospod Haro sam pri sebi in se je vrgel v naslanjač.

In sam ni vedel, kdaj ga je omamil spanec, da je rahlo zadremal. Zdelo se mu je, da čuje vojaško godbo z bobni daleč nekje in s prijetno lenobnostjo je poslušal.

Naenkrat se je zavedel, da je samo sanjal in da to niso bobni, kar čuje tik nad seboj. Da to je bilo celo samo hoja nekoga, ki je stopal od enega konca do drugega prostora nad njegovo sobo. Toda gori je vendar samo nekoliko manj strma, kositarska streha! Kdo bo hodil zdaj v dežju po njej? Pa da ni zopet...? se je spomnil in prestrašil.

Tekel je na zunanji hodnik, od koder se je videlo gor, in je pogledal.

Kaj res še ne bo konec božjih poskušenj? Tam gori mogočno stopa sam gospod Tedi z velikim dežnikom nad seboj in ne pogleda niti na levo niti na desno!

Ujcu se ustavi kri po žilah. Če zavpije, se malček takoj prestraši in pade. In če se ne ulovi v žlebu, zdrkne v to strašno globočino. Zato je pritisnil roko na srce, da bi ga malo umiril in je rekel s svojim najmilejšim in komaj slišnim glasom:

»Tediček, dete moje, kaj delaš gori?«

»Jaš nišem Tediček. Ješ šem mama!« je pojasnil grozni sprehajalec in je mogočno stopal naprej.

»Pa kaj delaš gori, ljuba mama?« se je s pritajenim srdom laskal trepetajoči gledalec.

»Špehajem še. Mama še vedno špehaja, kadaj je deš. In dežnik ma, pa še spehaja!«

»Po strehi?«

»Oha, mama ne moje na štjeho!« se je zaničljivo zakrohotala strašna mama ujčevi neumnosti.

»Kod si pa ti prišel gor?« je izpraševal ujec vedno z ono vljudnostjo, ki se spodobi proti više stoječim osebnostim.

»Škoži dimnik!« je pojasnila osebnost in je pokazala.

»No, zdaj si se dovolj izprehodil. Pojdi lepo zopet skozi dimnik in pridi dol, da mi pokažeš dežnik. O, kako je krasen!« se je laskal ujec.

In kakor tista vrana, ki je iz nečimernosti izpustila kos sira iz kljuna, se je gospa mama tam gori pustila premotiti in se je počasi obrnila proti dimniku.

Zdaj je bil ujec v treh skokih na hodniku, je pograbil žeblje in kladivo in je tekel v podstrešje. Gospa »mama« je bila ravno stopila s strehe. Ker pa ni znala dežnika zapreti, ga je vlekla za palico toliko časa za seboj, dokler se ni ubogi dežnik vdal in — obrnil, da so gledale vse jeklene šibice navzgor.

»Oha, oha, žej pa tako!« je menil Tedi — zdaj je bila mama namreč zopet Tedi — je postavil dežnik na tla, ga prijel na nasprotnem koncu in je pokazal ujcu — novo iznajdbo.

Gospod Haro ni na to ničesar odgovoril. Zabil je vratca na streho in je potem rekel:

»Čc ne bo kmalu bolje, vaju oba skupaj zabijem v kak velik zaboj, ali pa kupim dve krsti. Potem bo morda mir! Zakaj, cele hiše vendar ne morem zadelati z deskami!«

»Tic Hajo, žabij naju v šoma!« je predlagal Tedi, ki se mu ujčeva misel ni zdela napačna.

»Ti in tvoj vraži som! Marš dol!« je zakričal ujec.

»Ješ mene ne vem, kaj dejaš mecen otjok!« je modroval sam zase Tedi, ko sta stopala po stopnicah.

»Kaj naj dela majhen otrok?« je rekel ujec, ki je bil ujel to kriivično pritožbo. »Velike naj posluša in uboga in naj ne počenja vsega hudimana na svojo pest, da ni niti trenutek miru pred njim! Tako, zdaj si menda razumel, kaj naj dela majhen otrok?«

Tedi je na te ujčeve besede dvignil svojo malo ročico, je napravil pest in jo je gledal. In s tem je ujcu najbolje povedal, kako je razumel, kaj se pravi delati »na latsno pest«.